

Αντώνης Αντωνάκος

ΕΚΦΥΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΩΧΡΑΣ ΚΗΛΙΔΑΣ

Μικροκείμενα

ΑΔΕΣΠΟΤΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΤΗΛ.6945921203

email: antonisantonakos@gmail.com

antonisantonakos.com

Απόγευμα Κυριακής

Ο ήλιος με το ζόρι φτάνει ως τα μισά. Η κυριακάτικη Σοφοκλέους εκεί που αρχίζει να γίνεται μεγαλόσχημα φτωχική-μετά την οδό Αθηνάς-και δεν αφήνει ούτε μια γαλάζια ριπή του μακρινού ορίζοντα να διακόψει το τόσο θανάσιμα θλιμμένο κέφι των ανθρώπων της, θυμίζει το ασπρόμαυρο απόμακρο βάθος σκηνης του μεσοπολέμου. Άνθρωποι με φοβερές πανοπλίες, πολύχρωμα ρούχα και φεσάκια, ναρκωμένοι ίσως από κάποια προσευχή, χορεύουν τον πολεμικό χορό της πατρίδας τους πάνω από θαμμένους θολωτούς τάφους. Προγύμναση για τις πρώτες τάξεις του θανάτου. Πιο κάτω οι Βερσαλλίες των συσσιτίων. Μυρουδιά από βραστό κόκκαλο και σκιές. Σκεβρωμένοι άνθρωποι, με μια βασιλική μοναχικότητα, παίρνουν μικρή παράταση απ' αυτούς που υπολογίζουν τη ζωή με προθεσμίες. Κι έπειτα λουφάζουν σε στενά δρομάκια που δε συνορεύουν ούτε με τη θάλασσα ούτε με το θεό. Μαγχώνονται στα ερείπια που υψώνουν τα συντρίμια τους στον ουρανό. Ρουφηγμένοι απ' τον ορυμαγδό της κίνησης παρατηρούν τις κούρσες πολυτελείας του Σατανά, τα μπρούτζινα πόδια των γυναικών και τα πλήθη των αδερφών τους που συνωστίζονται ανήμπορα μπροστά σε κουτάλες και καζάνια, δίνοντας το ρυθμό σ' αυτή τη μεγαλειώδη παρέλαση της φτώχειας. Κι ίσως είναι η ελπίδα, αυτή, που κάνει ν' ακούγεται στ' αυτιά τους, όλος αυτός ο κουρνιαχτός σαν μοναχικό αρχαϊκό μουρμουρητό νερού.

Έρωσ, ποίηση, ζουμιά

Αγαπούσα πάντα τη μη κανονικότητα. Την ολίγη έως πολύ ζαβομάρα. Τα τυπικά θέματα μού ήταν πάντα βαρετά. Μού δημιουργούσαν ακαριαία μιαν απέχθεια. Ένας λεπτεπίλεπτος μηχανισμός απειθαρχίας με πήγε σιγά σιγά προς την ποίηση και τον βιτριολικό ερωτισμό που πυροδοτεί ο σπινθήρας της παρατήρησης. Αρχίζεις να γράφεις κάποια στιγμή μ' έναν πολύ απλό μηχανισμό σαν αυτόν που χρησιμοποιεί το σύμπαν για να περιστρέφεται. Με μια μέθοδο που φαίνεται πολύπλοκη αλλά είναι τόσο αληθινά απλή. Η φύση δεν προβληματίζεται απ' τα ανθρώπινα πάθη και τις ανθρώπινες συνήθειες. Έχει με το μέρος της το μέγεθος των πιθανοτήτων. Το μη χρηστικό δεν είναι παρά μια πολυτέλεια της φύσης. Η ανάγκη της τεκνοποίησης είναι μοιρασμένη στα τυφλά. Είναι κουκουλωμένη κάτω από μιαν άλλη ανάγκη που δεν έχει χρηστική αξία. Ο έρωτας δεν είναι ένας αρρωστημένος αδένας ή μια συνωμοσία των απολήξεων αλλά ένα διανοητικό πλεονέκτημα του ανθρώπινου είδους. Εδώ εδράζεται ο ισομορφισμός του έρωτα και της ποίησης. Της γραφής, που ως αχαλίνωτο άσκοπο γαμήσι οδηγεί σε μιαν υπερβολική συνειδητότητα. Σε μια τρέλα και σε μια ξέφρενη μανία, σε μιαν αδιάκοπη συνουσία απ' την οποία ζήτημα είναι αν θα προκύψουν δυο ή τρία τέκνα και αυτά ίσως κακομαθημένα και δύστροπα. Η μεγαλοφυΐα των αισθήσεων είναι για την κοινωνία διαφθορά. Ο ερωτισμός είναι υπόλογος στην αυλή των καταναγκασμών. Η κοινωνία αφήνει τον ερωτισμό και την ποίηση να φυτοζωούν. Δεν παίρνει στα σοβαρά το ουτοπικό πλεόνασμα αυτής της σπατάλης. Να γράφεις άσκοπα ή να γαμείς άσκοπα. Να κάνεις τέχνη την ανθρώπινη περιπέτεια όχι για τις αποθήκες του κομπορρήμονα συλλέκτη διακοσμώντας έναν άδικο και βλακώδη κόσμο αλλά να επινοείς εξάισιες ουτοπίες, αντίδοτα στις ανθρώπινες απογοητεύσεις.